

Arrest

**nr. 38 625 van 11 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart op 5 september 2009 het Rijk te zijn binnen gekomen en zij heeft op 8 september 2009 asiel aangevraagd.

Uit het Eurodacverslag blijkt dat verzoekster reeds op 25 augustus 2009 een asielaanvraag in Polen heeft ingediend.

Daarop wordt een terugnameverzoek gericht aan de Poolse overheid.

De Poolse overheid aanvaardt haar verantwoordelijkheid op 18 november 2009.

Op 8 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten P.M. geboren te M., op (in) (...)1979 van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Uit het Eurodacverslag van 09/09/2009 blijkt dat betrokkene op 25/08/2009 asiel heeft aangevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 18/11/2009 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Ook voor betrokkene echtgenoot, T. A. en hun vijf kinderen gaven de Poolse autoriteiten hun akkoord tot terugname. Een zesde kind werd ondertussen in België geboren op 16/09/2009. Hiervan werden de Poolse autoriteiten op 08/12/2009 op de hoogte gebracht. Betrokkene verklaart op 24/08/2009 vanuit Ingoesjetië naar Polen te zijn gereisd. Betrokkene verklaart tot 04/09/2009 in Polen te zijn gebleven en vervolgens naar België te zijn gereisd. Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is samen met haar echtgenoot en kinderen naar België gekomen waar zij op 09/09/2009 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene heeft geen specifieke redenen aangehaald waarom haar asielaanvraag precies in België zou moeten worden behandeld. Zij verklaart niet te weten waarom ze juist naar België is gekomen. Naast hogervermelde echtgenoot en kinderen verklaart betrokkene geen naaste familie te hebben in België of elders in Europa. Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaart betrokkene dat ze last heeft van haar nieren. Betrokkene legt geen medische bewijzen voor waaruit blijkt dat haar medische conditie een verblijf in België behoeft of betrokkene zou verhinderen om te reizen. Bovendien kan een terugkeer naar Polen, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Bijgevolg moet de bovengenoemde persoon en haar kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij (4) de Poolse overheid. “

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de

zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen.

Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Polen onderzocht is.

Zodat

De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Polen.

Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen.

Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan.

Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt.

Dat Polen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn.

Verzoekende partij is gegriefd omwille van het feit dat verwerende partij diens asielrelaas niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De verzoekende partij wenst hertegen beroep aan te tekenen, nu hij niet akkoord kan gaan met de beslissing.

Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en hij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel tot terugbrenging wordt gegeven.

De vrees die verzoekende partij heeft bij chainrepatriatie voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten:

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, dat verzoekster op 25 augustus 2009 asiel vroeg in Polen en dat de Poolse overheid op datum van 18 november 2009 heeft ingestemd met de vraag tot overname van verzoekster.

De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In de mate dat verzoekster stelt dat de motivering incorrect is en er een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt, dient het middel onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht en de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Verordening 343/2003.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor

de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op het voorgaande kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet overstijgt.

Zodoende kan verzoekster haar kritiek dat haar asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar haar vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen, niet dienstig aanvoeren.

In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de asielaanvraag van verzoekster, noch over een mogelijk subsidiair beschermingsstatuut. Evenmin wordt er zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt een bevel tot terugbrenging genomen. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek. In casu blijkt uit het Eurodacverslag dat zij reeds asiel aanvroeg in Polen. Bijgevolg is Polen met toepassing van de Europese regelgeving de verantwoordelijke lidstaat, vermits verzoekster vanuit Polen vrijwillig naar België reisde en artikel 16.1 van de Verordening 343/2003 bepaalt dat de lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, verplicht is een onderdaan van een derde land wiens asielverzoek in behandeling of afgewezen is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de door haar aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn wanneer de verwerende partij haar asielaanvraag onontvankelijk verklaart zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoeksters vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Polen, aangezien er in casu geen sprake is van het onontvankelijk verklaren van een asielaanvraag. Evenmin toont verzoekster een schending aan van artikel 16.1 van de Verordening 343/2003, noch kan verzoekster volhouden dat haar asielaanvraag diende te worden overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden onderzocht.

In zoverre verzoekster van mening is dat er een ongelijkheid en onwettigheid bestaat nu EU-burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen en dat deze mogelijkheid niet toegepast wordt op haar, zijnde een niet EU-burger, kan zij niet gevolgd worden. Immers is het inderdaad zo dat EU-burgers asiel kunnen aanvragen in België, doch dit geldt eveneens voor niet EU-burgers. Het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de aanvraag van verzoekster is het gevolg van de Verordening 343/2003/EG.

De Raad ziet niet in op welke manier een ongelijkheid of een onwettigheid zich voordoet. Bovendien is het de Raad niet duidelijk op welke schending van de door haar aangehaalde wetsbepalingen verzoekster hiermee doelt.

Verzoekster stelt dat Polen een democratisch land is voor EU-onderdanen maar voor derdelanders een gevaar kan zijn. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing haar vrees voor haar terugkeer naar Polen had dienen te onderzoeken, daar er een risico is van chain repatriëring en zij hierbij een risico loopt op een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het Dublininterview op 24 september 2009 op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij precies in België haar asielaanvraag wil indienen antwoordde: *“ik weet de reden niet waarom juist België”*. Verzoekster heeft op geen enkele wijze aangegeven dat zij in de periode dat zij in Polen verbleef in gevaar verkeerde. Zij heeft in het geheel niet gesproken over problemen die zij zou hebben gekend in Polen. Aldus maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de

zin van de Conventie van Genève bij een terugkeer naar Polen. Tevens dient te worden aangestipt dat noch verzoekster noch haar echtgenoot op enig ogenblik tijdens de procedure zouden hebben verduidelijkt dat zij ervoor vreesden te worden gerepatriëerd vanuit Polen naar hun land van herkomst en op deze manier zouden vrezen voor hun leven of er in hunnen hoofde een reëel risico zou bestaan op een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het kan de verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder op elk van de door verzoekster aangehaalde argumenten is ingegaan en uitgebreid heeft gemotiveerd waarom deze geen aanleiding vormen om gelet op de artikelen 3§2, 7 en 15 van de Dublin II-verordening de asielaanvraag in België te behandelen.

Wat een schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoekster die dergelijk risico aanvoert, om haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden, volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken. Uit de gegevens zoals ze terug te vinden zijn in het administratief dossier kan geenszins afgeleid worden dat verzoeksters leven in gevaar is bij een terugkeer naar Polen. Eveneens dient te worden vastgesteld dat verzoekster het risico op chain repatriëring niet aannemelijk maakt. Verzoekster verklaart in een opvangcentrum te Livin, Polen verbleven te hebben en is op eigen initiatief naar België vertrokken, zodat haar vrees voor repatriëring ongelooftwaardig is.

Voorts dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat verzoekster haar argumenten op geen enkele wijze tracht te staven. Zij beperkt zich tot een gratuite bewering dat Polen geen veilig derde land zou zijn voor haar, dat zij bij een terugkeer naar Polen het slachtoffer zal worden van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat zij vreest het slachtoffer te worden van chainrepatriatie. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan ter ondersteuning van haar beweringen. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekster beweert dat de vrees die zij heeft voor een vernederende behandeling bij chainrepatriatie wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten. Verzoekster verduidelijkt echter niet in welke mensenrechtenrapporten zulks zou af te leiden zijn.

Verzoeksters summiere uiteenzetting toont niet aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Evenmin toont verzoekster met haar betoog een schending van artikel 2 van het EVRM aan. Verzoekster toont met deze argumenten evenmin aan dat Polen niet veilig is voor haar.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet ingaat op de specifieke motivering van de bestreden beslissing. Niettegenstaande verzoekster in haar betoog verschillende malen herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, blijft zij in gebreke dit in concreto aan te duiden. Nergens in haar verzoekschrift toont verzoekster aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze of op onzorgvuldige wijze tot het besluit kwam dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Het bestaan van een manifeste beoordelingsfout noch de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Verordening 343/2003 worden door verzoekster aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht. Tevens wijst de Raad erop dat voornoemd wetsartikel niet bestaat, waardoor de opwerping ervan tevens juridische grondslag mist. Het enig middel is, in zoverre verzoekster de schending van artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet opwerpt, onontvankelijk.

In zoverre verzoekster in haar uiteenzetting van het middel laat uitschijnen dat de bestreden beslissing ook nog een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van artikel 8 van het EVRM dan wel zou bestaan, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU